

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: יוכבד גדל

פרשת תרומה תשפ"ב

השומרים בבית הכנסת

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת תרומה תשפ"ב

השומרים בבית הכנסת

"אתם לעולם לא תתפסו אותי!" קרא מוישי כשהוא טס ליד החברים שלו.

"בטח שנתפוס!" צעקו אלי ואבי.

"לא, אני זה שיצליח!" קרקר דובי כשהוא רדף אחריהם דרך לובי בית הכנסת.

"חי חי חי, תפסתי!" קרא אבי.

"ממש לא!" ענה מוישי. "אתה רק נגעת בחולצה שלי. זה לא נחשב!"

מוישי הגביר את מהירות הריצה. אבל אלי היה בדיוק מאחוריו ודובי מלפניו. מבלי לחשוב, פנה מוישי במהירות לצד ורץ דרך דלת בית הכנסת. חבריו רדפו אחריו, צורחים וצוחקים, לא שמים לב אפילו שהבעל קורא היה באמצע לקרא בתורה.

"זהו זה!" מוישי אמר, רץ לאורך בית הכנסת. כשהם עברו דרך בית המדרש לכיוון היציאה הצדדית, נדמה היה כי הילדים אפילו לא שמו לב שהם נתקעו באנשים ואף הפילו סטנדרים וספרים.

מוישי נעלם דרך הדלת הצדדית, כשחבריו בעקבותיו. בעל הקורא המשיך לקרא, מרים את קולו מנסה להתגבר על קולות המהומה.

--

ממש מחוץ לדלת, נפלו הילדים, עייפים ומותשים, מנסים לייצב את נשימתם מהריצה. דקות ספורות לאחר מכן, פסע אבא של מוישי החוצה. "ילדים, תכנסו. הרב עומד להתחיל לדרוש."

"אבל למה, אבא?" שאל מוישי. "אתה אף פעם לא אמרת לי להיכנס לדרשה."

"כן", האיר גם אלי. "גם אבא שלי אף פעם לא אומר לי להיכנס לדרשה. הוא מרשה לי לשחק בחוץ עד מוסף."

"פשוט היום", ענה אבא. "הרב מוסר דרשה מיוחדת עבור הילדים באולם השמחות של בית הכנסת בקומה למטה." כשהוא פנה לחבריו של מוישי, הוא הוסיף "והאבות שלכם ביקשו ממנו לומר לכולכם בבקשה להגיע גם כן."

מבולבלים, נכנסו הילדים בעקבות אביו של מוישי, והתקדמו למדרגות המובילות למטה. הרב כבר ישב ליד השלחן מחכה להם, יחד עם ילדים אחרים מבית הכנסת.

"שבת שלום, קינדערלך", הרב התחיל עם חיוך רחב. "האם מישהו ממכם יודע מה

פרשת השבוע?"

אלי הרים את ידו. "פרשת תרומה!" הוא אמר בשמחה. "זה מדבר על כל פרטי המושקה!"

"המשכן, אלי," חייך הרב והושיט לו סוכריה. "ואתה צודק. האם אתם יודעים מה היה המשכן?"

הפעם אבי הרים את ידו. "זה היה הבית של השם, בדיוק כמו בית המקדש! והיה שם מזבח ומנורה וארון, שעליו היו שני הכרובים!"

"יפה מאד אמרת, אבי!" הגיב הרב, מגיש כעת לאבי סוכריה גם כן. "האם אתה יודע מהם הכרובים?"

"האם הם לא נראו כדמות ילדים עשויים מזהב?" שאל דובי בחוסר וודאיות.

"כן, הכרובים שהיו על הארון היו עשויים מזהב, והיו להם פנים של ילדים," ענה הרב, מחליק לכיוונו של דובי סוכריה. "אבל הכרובים הם בעצם סוג של מלאך שמייים. והשם של כרובים אמיתיים להשגיח על המשכן.

"אני לא יודע אם שמעת, אבל בדיוק כשאתם הילדים רצתם מקודם בתוך בית הכנסת,

בעל הקורא היה באמצע לקרא על כך שהיו גם תמונות של הכרובים שנרקמו אל תוך הפרוכת, וכן על היריעות שכיסו את המשכן.

מוישי הרים את ידו. "מדוע היינו צריכים תמונות של כרובים אם השם שלח כרובים אמיתיים להשגיח על המשכן?"

"שאלה מעולה, מוישי!" קרן הרב מאושר. "הנה, קח סוכריה, הוא אמר, מחזיק לכיוונו את השקית עם הטופי."

"תבינו, אנשים לא יכולים לראות כרובים אמיתיים, הרב המשיך. "אז השם אירגן בעבורנו תמונות של כרובים להזכיר לנו שהמשכן הוא הבית הקדוש של השם לשם הוא שלח מלאכים אמיתיים כדי להשגיח על המקום. זה היה תזכורת ל - "מורא מקדש" - שכאשר הגענו למקדש לא יכולנו להתנהג בדרך בה אנו רגילים. זה הבית של השם והיה עלינו להתנהג בכבוד בזמן שאנו מבקרים."

"וואו," אמר ילד בשם אלחנן. "תדמינו את הביקור בביתו של השם!"

"אבל אלחנן" אמר הרב. "היית בביתו של השם היום!"

"הייתי?" אמר אלחנן בבלבול.

"כן!" ענה הרב. "בית הכנסת הינו מקדש מעט - זה כמו משכן קטן או בית מקדש. יש לזה גם קדושה, וזה גם ביתו של השם!"

"אז כאשר אתה מתקרב לבית הכנסת, עליך לזכור שהינך נמצא ממש מחוץ לביתו של השם. ובזמן הפסיעה פנימה, עליך לזכור שהנך פוסע לתוך מקום של קדושה. אולי לא תראה את הכרובים בחוץ אולם אני בטוח שישנם מלאכים בבית הכנסת שלנו גם כן. וזה אומר לפסוע ברוגע, דיבור בטון נמוך, והתנהגות בכבוד - ללא צעקות או אפילו סתם פטפוטים."

הילדים זעו במקומותיהם באי נוחות. הם הרגישו מאד לא נעים לגבי ההתנהגות שלהם קודם בבית הכנסת והחליטו מיד לשנות את דרכם ולהתנהג בהתאם, כעת, כשהם עולים חזרה לתפילת מוסף.

ובכך, הושיט הרב לילדים את שארית הסוכריות, איחל לכולם שבת שלום ומבורך וחזר אל המניין.

שבת שלום ומבורך!